

πρέπει να εμποδίσει τον κ. Δέλτα Δελιγιάννη να ενσκήψει εκ νέου στην Ελλάδα και να δημιουργήσει δεύτερη Μπαρμπασινα. Ο καπετάν Μιστριώτης κι' ο Παλαστασινός μονάχα το σύνθημα περιμένουν για να δράσουν.

Τρίτον.... —Μά είναι τόσα πολλά τα δόκιμα που έχει στημένα ο πονηρός Γορτύνιος τριγύρω στο Υπουργείο, ώστε ο κ. Θεοτόκης αν θέλη τα μās σώσει από καμιά καινούργια στάσι κι' αν λαχταράει κι' αυτός να μείνει λίγο στην Έξουσία, τίποτ' άλλο δεν έχει να κάνει παρά να δηλώσει επισημότατα στον Κέρβερο των θεσμών πως είναι προθυμότερος να του παραχωρήσει το χαρτοφυλάκιο, όταν θέλη και όπως θέλει, αρκεί μονάχα να του το μνησί με τον κ. Φαρμακόπουλο.

ΚΙ' ΑΝ ΕΠΙΜΕΝΕΙ

κι' αν δεν επιμένει στην ήρωική απόφασί του ο κ. Βουδούρης, είναι πάντοτε αξιοθαύμαστος, αφού σε στιγμή κρίσιμη διαλυθέντος Υπουργικού ονείρου αποφάσισε να παραιτηθῆ από βουλευτής και να εκτεθῆ πάλιν, αφού δεν ήμπορούσε, καθώς είπε, να γελάσει τους εκλογείς του που τον έψηφισαν ως Θεοτοκικό υποψήφιο και νάλλαξη πολιτική.

Καταλάβετε τί συμβαίνει; Ο κ. Βουδούρης έψηφίσθη ως Θεοτοκικός υποψήφιος στις περασμένες εκλογές. Έπειδή όμως αναγκάσθηκε, χάριν ύψιστων πολιτικών λόγων, να φύγει από το Θεοτοκικό κόμμα, πρέπει να παραιτηθῆ από βουλευτής και να ζητήσει εκ νέου τους ψήφους των συμπολιτών του ως αντιθεοτοκικός υποψήφιος.

Γέτοιο πολιτικό ιπποτισμό ούτε σε ήρωα Γαλλικής όπερέττας δεν τον βρίσκετε.

Ψέμματα;

ΓΕΙΑ ΣΟΥ

λεβέντη! Γειά σου παλληκαρά! Γειά σου άσικη! έφώναξαν στον κ. Φαρμακόπουλο, όταν την περασμένη Δευτέρα έβγαине από τη Βουλή. Κι' ο κ. Φαρμακόπουλος καμάρωνε. Κ' οι Δελιγιαννικές έφημερίδες τόγραψαν αυτό με καμάρι και με περηφάνεια.

Βλέπετε; Ο λαός άνευφήμισε τον κ. Φαρμακόπουλο για τήν στάσι του την ήρωική απέναντι της Κυβερνήσεως. Κ' έτσι του άξιζε, αφού επέταξε την παραίτησί του κατάμουτρα στο κ. Ράλλη την στιγμή που... ολόκληρο το Υπουργείο παραιτήθηκε.

μπορούσε να γίνει και αποτέλεσμα με τη μέθοδο, που ακολουθούσαν; Η απάντηση έρχεται από τα πράγματα, χωρίς κουραστικά να τη ζητήσει κανένας. Όλο το έργο της «Τέχνης» φάνηκεν από τα ύστερα άρνητικό, γιατί δε γεννήθηκεν από την άλήθειαν. Το χαρτζήτρισε μια προσπάθεια εύγενική, ένας άγωνας στολισμένος κατά το φαινόμενο με ειλικρίνεια, μια θέληση στοχαστική, με όλ' αυτά δεν έφτασαν σ' εκείνο, που ήθελαν, γιατί κ' η βάση του έργου δεν είχε τα ίδια χαρίσματα. Δεν έβγαινεν αυτό μέσ' από την άληθινή ζωή, που σύνορό της άπεράστο κι' άχάλαστο έχει και την άληθινή τέχνη, ούτε και προσπάθησε στο δρόμο του να τη συνκαπνύσει.

III. Η άρνηση της ζωής, μ' όλο που θέλουν να είπουν το αντίθετο, ήταν και είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα όλων των περασμένων και τωρινών περιδικών, που θέλησαν να δουλέψουν για την τέχνη και τουτο ήταν βέβαιο, πως θα γινόταν, αφού δεν πρόσεξαν καθόλου στην πραγματική ζωή μας. Είναι πολύ φανερό στον καθένα, ότι άκόμα η κοινωνία μας είναι άδιάπλαστη ή πιο σωστά, πως δεν έχουμε κοινωνία, όπως τη νοιάζει ή φιλοσοφική εξέταση και αντίληψη, γιατί το έθνος μας δεν έχει ζήσει τα χρόνια, που χρειάζονταν για να μορφωθεί κοινωνία σταθερή και με δικό της βέθος, δεν το τάραξαν και δεν τώσεισαν σύρριζα

Αθάνατε Ρωμεί! Κανένας δεν σου βγαίνει στην έξουπνάδα και μάλιστα όταν αποφάσισε να παύσει ρόλο Γιουβενάλη και να σκοτώσει με τη σάτυρα!

Ο ΦΑΣΑΡΙΑΣ

του Θεοτοκικού κόμματος μόλις πάτησε το πόδι του στο ύπουργείο της Παιδείας, άμέσως άρχισε ναποκαλύπτει παρανομίες του προκατόχου του και να τις καταγγέλλη στο Πανελλήνιο διά της δημοσιογραφίας.

Και πόσα έχουμε νακούσουμε άκόμα! Ο κ. Στάης έγινε ύπουργός κ' έτοιμασθήτε να χωνέψετε τις ρεκλάμας! Οι ρεπόρτερ των έφημερίδων πάν να μουραθούν από τη χαρά τους. Με τον κ. Φασαρία ποτέ δε θα μείνη η τελευταία ώρα τους άδειανή. Έχει το κουράγιο να μαγειρεύει κάθε μέρα κι' από μια άποκαλύψι και να τους την σερβίρη σαν λαγόστιφάδο.

Τόν ξέρουμε κι' από τις άλλες φορές.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Η Κυρία. Και τί θα έτουν τώρα, αν δεν σ' έπαιρνα; Ο Κύριος. Μπικιάρης.

— Έλπίζω πάντα πως εκείνες τις εκατό δραχμές θα μου τις γυρίσει μια μέρα.

— Έτσι σε θέλω. Να έλπίζεις πάντα, να μήν το παρακάνης όμως.

Τριάντα μιλλιούνια ψεύτικα δόντια κατασκευάζονται κάθε χρόνο στην Αμερική.

Ο Γάλλος Άστρονόμος Joubert όνόμασε τα παιδιά του σαν τους Πλανήτες. Έχει π. χ. ένα παιδί Ουράνο, ένα Δία, ένα Κρόνο και μια Αφροδίτη. Τέλος του ήρθαν και Δίδυμα, και τα όνόμασε Κάστορα και Πολυδεύκη.

Οι άντρες άγαπούν τις γυναίκες, γιατί έχουνε μερικά προτερήματα που θαυμάζουν· οι γυναίκες θαυμάζουν μερικά προτερήματα, γιατί τα έχουνε άντρες π' άγαπούν.

Κ. Πιστεφτίδης. Σου λέω η πλουτολογική θεωρία του Πολυξερήδη είναι άλάθεψη.

Κ. Παπατρεχίδης. Κι' εγώ σου λέω πως όλοι οι θεωρητικοί είναι βλάκες! Αφτή είναι η δική μου η θεω-

σημβάντα μεγάλα και που δημιουργούν νέα ζωή και καινούργιες ιδέες η δεν παρουσιάστηκαν όσοι μπορούν να οδηγήσουν την έθνική ψυχή και το πνεύμα σε δρόμο πιο φωτεινό κι' άληθινό. Άκόμα και τα γεωγραφικά μας όρια είναι τόσα και τέτοια, που δύσκολα χωρούν μέσα διάφορες κοινωνικές μεταβολές. Η κοινωνία μας λοιπόν αυτή δεν είναι ικανή και κατάλληλη να δώσει ώριμο χρώμα σε κάθε φιλολογική δουλειά και πολύ περισσότερο σε έργο, που θέλει να σιμώσει στη μεγάλη κι' άληθινή τέχνη. Και όσοι θέλησαν να δουλέψουν, κλείνοντας στην ψυχή τους τέτοιον πόθο, δεν το πρόσεξαν αυτό, μόνο άφησαν να τραβηχτούν από τον πόθο τους και φυσικά κατάντησαν σ' αντίθετο αποτέλεσμα. Άντίς να μιλήσουν στην κοινωνία και να της δείξουν, ότι γι' αυτή γινόταν ο κάθε άγωνάς τους, γύρισαν μονάχα στον εαυτό τους, ζήτησαν να ικανοποιηθούν τη δική τους όρεξη και πιθυμιά κ' έτσι γίνηκαν έγωιστές και ξέρουμε καλά, πως ο στενός έγωισμός δεν είναι παρά άρνηση της ζωής.

Όλο το έργο της «Τέχνης» μας δείχνει, πως δεν έχει πηγή τη δική μας ζωή και φυσικά δεν ήταν σχετισμένο και πολύ με την άλήθειαν. Ίσως να είπει κανένας, πως έδω γίνουμε άδικος. Μά όχι· εγώ θαρρώ, πως αν το είπει, θάχει λάθος, γιατί μέσα σ' αυτό δε βρίσκω παρά τη μίμηση

ρία... δηλαδή η ίδια μου, γνώμη, μου... πως να σ' το πώ...

Κ. Μουστερόγλους. Ίσα, ίσα σε ζητούσα, Μαστορόγλου. Άκου τί έχω να σου πώ. Πέντε χρόνια με γνωρίζεις, φίλε μου, δεν είναι έτσι;

Κ. Μαστορόγλους. Ναι, γιατί;

Κ. Μουστερόγλους. Θέλω να μου κάνης τη χάρη να μου δανείσεις ένα εκατοστάρικο.

Κ. Μαστορόγλους. Λυπούμαι, μα είναι άδύνατο.

Κ. Μουστερόγλους. Άδύνατο; και γιατί;

Κ. Μαστορόγλους. Βλέπεις, φίλε μου, σε γνωρίζω πέντε χρόνια.

Γεωργάκης. Έλένη, αύριο γίνονται ίσα ίσα 25 χρόνια που παντρεφτήκαμε. Έγώ λέω να σφάξουμε τον κούρο μας και να γιορτάσουμε λιγάκι την ημέρα.

Έλένη. Τί φταίει, Γεωργάκη μου, ο κούρκος ο καημένος για ό,τι έτυχε έδω κι' 25 χρόνια και θέλεις να σφαχτεί;

ΡΕΦΕΝΕΣ

ΟΙ ΑΧΑΡΝΕΙΣ

ΠΑΙΣ.—Τίς ούτος;

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ένδον έστι Λακωνίδας;

ΠΑΙΣ.—Όυκ ένδον, ένδον έστιν.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Πως ένδον, είτ' ουκ ένδον;

ΠΑΙΣ.—Όρξς, ω Κασσιδά,

ο νους μίν ές νέφη ξυλλέγει στοιβάδας ουκ ένδον, αύτος δ' ένδον αναβάδην επί λακάνου ποιεί πρόλογον

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Άλλ' εκκλέσον αυτόν.

ΠΑΙΣ.—Άλλ' άδύνατον.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Λακωνίδιον, ω φίλτατον Λακωνίδιον, υπάκουσον, Κασσιδάς ο Μυριανθουσίου καλεί σε ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—Άλλ' ου σχολή.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Άλλ' έξελθε, δέομαι σου.

ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—Άλλά συν λακάνω έξειμι, καταβαίνειν δ' ου σχολή· παι, παι, κάκφερέ με συν τούτω τῷ λακάνω.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ω Λακωνίδα!

ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—Τί λέλακας;

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ω γλυκύτατε Λακωνίδα, αντίθετώ προς των γονάτων σου, δός μοι ράκιον σοφοῦ προλόγου. Δεί γάρ με λέξαι τῷ Κρουμβαχείρω ρήσιν μακράν, αυτή δε γέλωτα, αν κακώς λέξω, οίσει.

ΛΑΣΑΝΙΔΑΣ.—Τί ουν ζητείς, μών στοιβάδας και δολιχοδρομούντας άετούς αίτεεις, αν έν άφθονία έστι έν έμῷ λακάνω; άλλα λάμβάνε.

ΚΑΣΣΙΔΑΣ.—Ταυτί μίν άσμένως λαμβάνω, εύχομαι δε σοι εκάστης στοιβάδος έν λακάνον λαμβάνειν έπαθλον.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

πάλει. Και τουτο εύκολάδειχεται με τη γενική εξέταση του έργου της κι' όχι με τη μερική. Άδικο βεβαια θα ήταν ν' άρνηθεί κανένας, ότι στην «Τέχνη» τυπώθηκαν και πράγματα, που παρὰ πολυ ξεχώρισαν λίγες φιλολογικές μορφές άγνωρες άπάνου—κάτου ως τα τότες, όπως ο Κ. Θεοτόκης, ο Ι. Καμπύσης—αν κι αυτές στους λιγοστούς είχε δείξει πολυ καλά ποιός ήταν — ο Σπ. Πασαγιάννης, κι' άλλα, που μας έδειξαν τρανκ σημάδια σκέψης φωτεινής, όπως μερικά άρθρα του Κ. Παλαμῆ, του Γ. Καλοσγούρου. Μά όταν γενικά πάρουμε και ξετάσουμε το έργο της «Τέχνης», θα ιδούμε, πως ζένη εμπνευση κυριαρχεί απ' την μιάν άκρη ως την άλλη.

IV. Πέρασεν από τις σελίδες του περιοδικού αυτού φιλολογία άφιλοσόφητη στον προορισμο της και στη βαθύτερη ούσια της. Μας δείχνει πρώτα, ότι οδηγός της και κανόνας της είναι η Γαλλική φιλολογία των τελευταίων χρόνων και πιο ώριμένα η φιλολογία του «Mercure de France» και των παρόμοιων περιοδικών, που χρησιμεύουν για όργανα της νεώτερης Γαλλικής σκέψης και τέχνης. Παίρνει καταπόδι την έργασια τους και σύμφωνα μ' αυτή τραβάει κ' εκείνη το δρόμο της. Φανερόνεται σε όλο το έργο της «Τέχνης» η τέτοια παρακολούθηση κι' από κάθε σελίδα της ξεφεύγει και μια μεγαλειότερη άποδείξη, πως η ζένη